

Arrest

nr. 111 405 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 30 juli 2012 het Rijk binnen en diende op 31 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 30 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 18 mei 1992 te Addis Abeba, Ethiopië. U bent van Tigrinya afkomst en u bent pinkstergelovige. Uw moeder heeft eveneens de Eritrese nationaliteit en is in Asmara geboren. Uw vader heeft u nooit gekend. Uw moeder trok reeds op jonge leeftijd alleen naar Addis Abeba omwille van werkredenen. Al snel vond ze werk als poetsvrouw, maar na uw geboorte in 1992 stopte ze met werken. Uw moeder was erg gelovig en schreef u reeds op jonge leeftijd in in een religieuze school. In 1999 besloot uw moeder om samen met u terug naar Eritrea te keren omdat ze zich niet meer welkom voelde in Ethiopië en omdat haar identiteitsdocumenten niet meer verlengd werden door de Ethiopische autoriteiten. U zat op dat moment in de lagere school in Addis Abeba maar stopte met school na jullie terugkeer naar Eritrea. In Eritrea vestigden jullie zich in Assab. U ging nooit naar school in Eritrea, maar samen met uw moeder was u in de eerste jaren actief binnen de pinksterkerk waarvan jullie lid waren. In 2002 werd het pinkstergeloof echter verboden door de Eritrese autoriteiten. De pinksterkerken werden gesloten door de autoriteiten en jullie dienden jullie geloof ondergronds en in het geheim verder te zetten. In 2004 werd uw moeder aangehouden door de Eritrese veiligheidsdiensten tijdens een gebedsbijeenkomst. Na zeven maanden opsluiting overleed uw moeder in de gevangenis. Na het overlijden van uw moeder kon u blijven inwonen bij de eigenares van jullie woning die tevens een vriendin was geworden. U zou ongeveer drie jaar bij haar verblijven alvorens werk te vinden bij een familie in Assab. U werkte als huishoudster bij deze familie en trok tevens bij hen in. Gedurende vijf jaar werkte u bij deze familie ondanks enkele gezondheidsproblemen waaraan u leed. Begin 2012 werd u in die mate ziek dat u de familie bij wie u werkte diende te verlaten. U keerde terug naar de eigenares bij wie u ervoor verbleef, maar voordat u bij haar aankwam, was er klaarblijkelijk een inval geweest bij deze vriendin tijdens een gebedssessie voor uw vriendin, die in een rolstoel zat, waarbij vier pinkstergelovigen werden aangehouden. Drie dagen na uw aankomst kwam de politie een tweede maal bij uw vriendin aankloppen maar u kon zich verstoppen waardoor de agenten u niet konden vinden. Uw vriendin, die zelf geen pinkstergelovige was, vond dat het te gevaarlijk voor u werd en besloot om het nodige te doen opdat u het land zou kunnen verlaten. Ze regelde uw vlucht uit Eritrea in de richting van Soedan. Op 12 maart 2012 verliet u met de hulp van een smokkelaar Eritrea en trok naar Khartoum waar u drie maanden zou verblijven om vervolgens naar Italië door te reizen met de hulp van een smokkelaar. In Italië verbleef u een maand en drie weken om vervolgens per trein naar België te gaan waar u asiel aanvroeg bij de bevoegde asielinstanties op 31 juli 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest aangehouden te worden door de Eritrese autoriteiten omwille van uw verboden pinkstergeloof in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 april 2013, p.9-10, zie administratief dossier). Volgende bedenkingen dienen echter gemaakt te worden betreffende het door u aangehaalde asielrelaas.

*Er kan geen geloof worden gehecht aan uw **verblijf in Assab** en bij uitbreiding aan uw **bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken**. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 1999 vrijwillig naar Eritrea zou zijn gegaan samen met uw moeder, en dat u vanaf dat moment in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn.*

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U beweert tijdens het gehoor immers dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten aangezien uw moeder van Eritrese afkomst zou zijn, en omdat zij over de Eritrese nationaliteit zou beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat uw moeder reeds op jonge leeftijd vanuit Asmara naar Addis Abeba zou zijn verhuisd omwille van werkredenen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd hoelang uw moeder dan in Asmara zou hebben gewoond of wanneer ze precies naar Addis Abeba zou zijn verhuisd, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U geeft verder aan dat jullie geen familie hadden in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd naar

de familieleden van uw moeder in Eritrea, verklaart u merkwaardig genoeg dat u niet weet of ze al dan niet in Asmara leven (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft aan tijdens het gehoor dat u nooit enig contact heeft gehad met de familieleden van uw moeder in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of u dan geen contact heeft gehad met uw familie in Eritrea na de beweerde vrijwillige terugkeer van u en uw moeder in 1999 waarop u bevestigt dat u nooit contact heeft gehad, dat u geen pogingen heeft ondernomen om uw familie te zoeken, en dat uw moeder u niet veel vertelde over haar familie; u verklaart enkel dat uw moeder twee broers zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.11). Het is in deze vreemd te noemen dat uw kennis over de (Eritrese) familie van uw moeder wel erg beperkt is, dat u er op geen enkel moment ooit contact mee zou hebben gehad of dat u zelfs geen pogingen zou hebben ondernomen om contact te zoeken met de familie van uw moeder in Eritrea, zoals u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS. Eveneens kan u tijdens het gehoor niet aangeven of uw vader al dan niet de Ethiopische of Eritrese nationaliteit had of heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). De vaststelling dat u weinig kan vertellen over de Eritrese afkomst van uw moeder, dat u niet weet wanneer uw moeder op een bepaald moment van (het op dat moment nog niet onafhankelijke) Eritrea naar Addis Abeba zou zijn verhuisd voor uw geboorte en dat u tot slot niets kan vertellen over uw andere familieleden in Eritrea, doen reeds de eerste vragen rijzen over uw vermeende Eritrese nationaliteit. Logischerwijze kan toch verwacht worden dat uw moeder – zelfs in het licht van uw relatief jonge leeftijd – u meer verteld zou hebben over haar vermeende Eritrese afkomst en haar Eritrese familie, zeker na jullie beweerde vrijwillige terugkeer naar Eritrea in 1999.

Verder kan u niet aangeven op welke manier uw moeder de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven. U verklaart dat ze eenvoudigweg over een Eritrese identiteitskaart beschikte en dat ze de Eritrese nationaliteit had (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Echter, volgens uw verklaringen verliet uw moeder Asmara op het moment dat Eritrea nog niet onafhankelijk was en nog deel uitmaakte van Ethiopië; u geeft immers zelf terecht aan tijdens het gehoor dat Eritrea (de facto) onafhankelijk werd in 1991; uit landeninformatie blijkt dat Eritrea officieel onafhankelijk werd in 1993 nadat een onafhankelijkheidsreferendum werd gehouden bij personen van Eritrese afkomst zowel in binnen- als buitenland (zie gehoorverslag CGVS, p.4; zie landeninformatie, administratief dossier). Ook in deze dient uiteraard uw wel erg jonge leeftijd in acht te worden genomen – op het moment van de officiële Eritrese onafhankelijkheid in 1993 – waardoor enigszins begrip zou kunnen opgebracht worden over uw onwetendheid over de manier waarop uw moeder de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven, maar anderzijds verklaart u wel stellig tijdens het gehoor dat uw moeder gewoon de Eritrese nationaliteit aannam door haar afkomst wanneer u gevraagd wordt of uw moeder dan niet bepaalde stappen diende te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven aangezien ze in Addis Abeba woonde en verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.4) wat niet overeenkomt met de beschikbare objectieve informatie die stelt dat personen van Eritrese origine in Ethiopië zich moesten registreren voor het onafhankelijkheidsreferendum in 1993 of dat ze naar de bevoegde administratie dienden te gaan in Ethiopië om hun Eritrese nationaliteit te officialiseren waarbij ze vervolgens afstand deden van hun Ethiopische nationaliteit; indien deze personen dit nalieten, behielden ze gewoon de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is in deze opmerkelijk te noemen dat u er klaarblijkelijk gewoon van uitgaat dat uw moeder over de Eritrese nationaliteit zou hebben beschikt door haar loutere beweerde Eritrese afkomst zonder dat ze hierbij bepaalde stappen diende te ondernemen in Addis Abeba waar ze naartoe zou zijn verhuisd voor de onafhankelijkheid van Eritrea. U brengt het onafhankelijkheidsreferendum van 1993 zelfs niet ter sprake. U geeft verder aan dat uzelf in Ethiopië enkel over een geboorteakte zou hebben beschikt als identiteitsdocument waarop uw Eritrese nationaliteit vermeld zou staan maar u kan dit door u vernoemde document niet voorleggen ter staving van uw vermeende Eritrese nationaliteit. **Opmerkelijker is echter uw verklaring dat u op geen enkel moment over een (Eitrees) identiteitsdocument zou hebben beschikt in Eritrea na uw vermeende vrijwillige terugkeer naar Eritrea in 1999.** Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat iedere persoon in Eritrea verplicht in het bezit moet zijn van een identiteitsdocument ('domestic identity card') vanaf de leeftijd van 18 jaar opdat elke meerderjarige dit document desgevallend op elk ogenblik kan voorleggen aan de Eritrese autoriteiten (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u zich dan niet diende te registreren bij de bevoegde administratie in Assab, antwoordt u weinig overtuigend dat u het niet weet en dat uw moeder het misschien gedaan heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Wat betreft uw beweerde vrijwillige terugkeer naar Eritrea samen met uw moeder in 1999 dient het volgende te worden opgemerkt. U geeft tijdens het gehoor aan dat u samen met uw moeder

in 1999 naar Eritrea zou zijn gegaan om jullie vervolgens in Assab te vestigen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u in eerste instantie gevraagd wordt waarom jullie in 1999 naar Eritrea zijn gegaan, geeft u aan dat uw moeder wilde terugkeren en dat u met haar bent meegegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd waarom jullie naar Assab gingen en niet naar Asmara, waar uw moeder toch afkomstig van zou zijn, antwoordt u weinig overtuigend dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens het gehoor worden u nogmaals enkele vragen gesteld over jullie vermeende vrijwillige terugkeer naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U bevestigt nogmaals dat het om een vrijwillige terugkeer ging omdat uw moeder zich niet meer goed voelde in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later voegt u er nog aan toe dat uw moeder haar identiteitsdocument niet kon vernieuwen en dat dit een van de redenen was van jullie terugkeer naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Eveneens wordt u de vraag gesteld of er in de periode van jullie terugkeer vele andere Eritreërs vanuit Ethiopië naar Eritrea terugkeerden waarop u positief antwoordt; gevraagd of er dan een aanleiding was voor deze massale terugkeer, antwoordt u dat de Ethiopische regering niet wilde dat Eritreërs in Ethiopië verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nadien wordt u uitdrukkelijk de vraag gesteld of er dan een conflict woedde tussen beide landen op het moment van jullie vermeende vrijwillige terugkeer waarop u antwoordt dat u het niet weet, en dat u enkel weet dat jullie toen zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Echter, uit objectieve informatie komt naar voor dat er tussen 1998 en 2000 een hevig grensconflict woedde tussen Eritrea en Ethiopië waarbij Eritreërs of personen van Eritrese afkomst in Ethiopië door de Ethiopische autoriteiten werden gedeporteerd naar Eritrea. Bovendien blijkt verder dat in eerste instantie in 1998 Eritreërs werden teruggestuurd vanuit Ethiopië, al dan niet samen met hun familie, die (belangrijke) openbare functies bekleedden of die op een of andere manier gelinkt konden worden aan het Eritrese regime. Nadien werden vele andere Eritreërs en personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, gedeporteerd naar Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Als Eritreërs werden onder meer beschouwd door de Ethiopische autoriteiten personen die aan het onafhankelijkheidsreferendum hadden meegedaan in 1993, maar ook personen die nadien de Eritrese nationaliteit hadden verworven of aangevraagd (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg opmerkelijk te noemen dat u de context waarin jullie vrijwillig zouden zijn teruggekeerd niet kan schetsen, ook al was u erg jong op het ogenblik van jullie beweerde vrijwillige terugkeer. Logischerwijze mag toch verwacht worden dat u de context van zo'n ingrijpende gebeurtenis voor uw persoon beter zou kunnen schetsen of dat uw moeder u nadien uitgelegd zou hebben wat de reden was van jullie terugkeer naar Eritrea in 1999. Verder is het bevreemdend te noemen dat u het tijdens het gehoor voor het CGVS heeft over een 'vrijwillige' terugkeer van u en uw moeder naar Eritrea in 1999, terwijl deze periode net getekend werd door (gedwongen) deportaties van Eritreërs of personen van Eritrese afkomst naar Eritrea door de Ethiopische autoriteiten. In het licht van het op dat moment hevig woedende grensconflict tussen beide landen zou het opmerkelijk genoemd kunnen worden dat jullie 'vrijwillig' zouden zijn teruggekeerd naar Eritrea. **Bijgevolg kunnen uw verklaringen betreffende uw beweerde vrijwillige terugkeer naar Eritrea in 1999 als niet overtuigend bestempeld worden.**

U verklaart na deze beweerde vrijwillige terugkeer van u en uw moeder in 1999 in Assab te hebben gewoond tot 2012 alvorens het land te ontvluchten omwille van uw niet toegelaten pinkstergeloof in Eritrea, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Hierbij is het vreemd te noemen dat u nooit zou zijn opgeroepen voor de **verplichte militaire dienst in Eritrea** zoals u verklaart (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Nochtans geeft u tijdens het gehoor zelf correct aan dat iedere persoon in Eritrea verplicht is om zijn dienstplicht te vervullen vanaf de leeftijd van 18 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.11; zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd waarom u dan nooit opgeroepen werd door de Eritrese autoriteiten, verklaart u nogal weinig overtuigend dat u niet in het huis van uw vriendin leefde, en dat u denkt dat het daarom was dat u niet werd opgeroepen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of u dan geen vrienden had in Assab die wel werden opgeroepen voor de verplichte militaire dienst waarop u antwoordt dat u geen vrienden had maar dat u wel mensen kende die waren opgeroepen om vervolgens enkel het voorbeeld van een wat oudere persoon te kunnen geven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is vreemd dat u niet meer doorleefde antwoorden kan geven wanneer bij u gepeild wordt naar de militaire dienst in de Eritrese context en naar personen die u zou kennen en die zouden opgeroepen zijn voor deze beruchte dienst. Eritrea wordt immers getekend door een massale rekrutering van jongeren voor het Eritrese leger en het land vormt een van de meest gemilitariseerde landen ter wereld (zie landeninformatie, administratief dossier). U kunt evenmin een afdoende uitleg formuleren waarom u niet of nooit opgeroepen zou zijn door de Eritrese autoriteiten in het kader van de verplichte militaire dienst.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen rijzen in ieder geval verdere ernstige vragen omtrent uw beweerde Eritrese nationaliteit en uw beweerde jarenlange verblijf in Assab.

Verder kunnen er eveneens enkele vragen gesteld worden betreffende uw kennis omtrent de religieuze context in Eritrea. U verklaart immers dat u pinkstergelovige bent en dat uw geloof verboden werd door de Eritrese autoriteiten in 2002 waardoor jullie het geloof nadien in het geheim dienden verder te zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit objectieve landeninformatie blijkt inderdaad dat het pinkstergeloof verboden werd door het Eritrese regime in 2002 en dat in de jaren hierop volgend enkele pinkstergelovigen en pastors van deze religie werden gearresteerd (zie landeninformatie, administratief dossier). Toch kan uw kennis over de religieuze context in Eritrea op enkele punten opvallend beperkt genoemd worden. Zo haalt u tijdens het gehoor aan – wanneer u gevraagd wordt in welke omstandigheden uw moeder gearresteerd werd – dat niet alle kerken werden gesloten in 2002, en dat de pinksterkerken 'Mulu Wengel' en 'Hiwot' niet gesloten werden tot 2004 of 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U voegt eraan toe dat u niet weet waarom deze pas in 2004 of 2005 werden gesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit beschikbare landeninformatie blijkt echter duidelijk dat alle pinksterkerken gesloten werden in 2002 en dat hier geen uitzonderingen op werden gemaakt zodat het vreemd is dat u verklaart dat de twee door u voornoemde pinksterkerken wel langer zouden zijn kunnen open blijven. Dit laatste is immers in tegenstrijd met de beschikbare landeninformatie. Verder geeft u aan dat er na 2002 drie religies werden toegestaan door de Eritrese autoriteiten, met name het orthodoxe geloof, de Islam en het rooms-katholieke geloof (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er in Eritrea vier godsdiensten worden erkend, met name het katholicisme, het orthodoxe geloof, de Islam maar tevens de Lutheriaanse kerk (zie landeninformatie, administratief dossier). Uit het gehoor blijkt dus dat u niet op de hoogte bent van het feit dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie gehoorverslag CGVS, p.14; zie landeninformatie, administratief dossier). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn (geweest). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd wie Abune Antonios is waarop u correct antwoordt dat het de patriarch van de orthodoxe kerk is of was (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Merkwaardig genoeg moet u vervolgens wel het antwoord schuldig blijven op de vraag of deze patriarch al dan niet gearresteerd werd door de Eritrese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Abune Antonios is in feite de voorganger van de huidige patriarch van de orthodoxe kerk die in 2006 uit zijn functies werd onttrokken en werd aangehouden nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Van leden van een pinksterkerk in Eritrea mag redelijkerwijze verwacht worden op de hoogte te zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen. **U weet bijgevolg evenmin te overtuigen wat betreft de religieuze context in Eritrea.**

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen, maar dat u anderzijds op een aantal evidente vragen omtrent Assab en Eritrea telkens het antwoord moet schuldig blijven. Uw kennis betreffende Assab en Eritrea komt bijgevolg ingestudeerd over. Volgens uw verklaringen zou u sinds 1999 in Assab hebben gewoond tot het moment dat u Eritrea zou zijn ontvlucht in 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U kunt weliswaar de drie wijken/districten in Assab opnoemen, maar wanneer u enkele specifieke vragen over deze stad en de onmiddellijke omgeving worden gesteld, moet u het antwoord schuldig blijven. Zo geeft u aan dat er een luchthaven is, maar weet u niet waar deze gesitueerd is in of rond Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U kent evenmin namen van dorpen die in de buurt liggen van Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U geeft verder correct aan dat Assab aan de kust is gelegen, maar als u gevraagd wordt naar eilandjes voor de kust, of namen van eilandjes voor de kuststrook van Assab, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of Assab ver van de Soedanese grens ligt waarop u antwoordt dat het ver is maar dat u niet weet hoe ver het is (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Eerder tijdens het gehoor kon u al niet aangeven welke dorpen of steden u gepasseerd zou zijn bij uw vlucht uit Assab in de richting van Soedan in 2012 wat toch ook opvallend genoemd kan worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U kent evenmin de bekende (Danakil) woestijn die in de buurt van Assab ligt (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u deze vraag gesteld wordt, moet u immers het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Tijdens het gehoor wordt u verder de vraag gesteld in welke 'subzoba' Assab is gelegen waarop u in eerste instantie merkwaardig genoeg de 'Afar-regio' antwoordt om vervolgens aan te geven dat u in feite het begrip 'subzoba' niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.17-

18). Het begrip 'subzoba' vormt nochtans een belangrijk begrip in de bestuurlijke indeling van Eritrea. Eritrea is immers ingedeeld in zes zoba's, die u overigens bijna letterlijk kan opsommen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.17), die op hun beurt nog eens onderverdeeld zijn in verschillende subzoba's (zie landeninformatie, administratief dossier). Dezelfde redenering kan aangehaald worden betreffende de verschillende etnische groepen in Eritrea waarvan u een aantal kan opsommen, maar wanneer u tijdens het gehoor vervolgens de vraag gesteld wordt waar de etnische groep 'Rashaida' leeft in Eritrea, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.17) wat eerder een indicatie is van een ingestudeerde kennis. Bijgevolg slaagt u er niet in via uw antwoorden over Assab en Eritrea, zeker rekening houdende met voormelde opmerkingen en vaststellingen, de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde potentiële problemen in Assab, die hieruit zouden kunnen voortvloeien, eveneens in het gedrang.

U legt **tenslotte** via uw advocaat na het gehoor op het CGVS, met name op 24 april 2013, een geboorteakte neer ter bevestiging van uw identiteit (zie administratief dossier). Wat betreft deze door u voorgelegde geboorteakte dient vooreerst te worden opgemerkt dat het een fax kopie betreft zodat het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan. Verder en voornamelijk is het erg vreemd te noemen dat op de door u voorgelegde geboorteakte de gegevens – naam en nationaliteit – van uw vader vermeld staan terwijl u tijdens uw gehoor voor het CGVS toch uitdrukkelijk stelde de naam, maar vooral de nationaliteit van uw vader, niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Op de door u voorgelegde geboorteakte staat als datum van uitgifte bovendien vermeld '21 september 1998' – toen u zes jaar oud was – terwijl er toch een recente foto van uw persoon op dit document is terug te vinden, of althans een foto van uw persoon waarop u duidelijk ouder dan zes jaar bent waardoor toch enkele vragen gesteld kunnen worden betreffende de authenticiteit van het door u overhandigde document. Zeker in het licht van bovenstaande gemaakte pertinente opmerkingen waarbij uw beweerde Eritrese nationaliteit in twijfel werd getrokken, slaagt dit door u voorgelegd 'identiteitsdocument' er bijgevolg niet in de geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit te herstellen.

Verder legt enkele internetartikelen neer ter staving van uw asielrelaas (zie administratief dossier). Tijdens het gehoor geeft u aan dat uzelf niet vermeld wordt in deze artikelen maar wel enkele andere personen die u zelf heeft gekend in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U vermeldt vervolgens de naam van een pastor van een pinksterkerk en twee medegelovigen die zijn aangehouden door de Eritrese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd naar meer uitleg over de door u vernoemde pastor, geeft u aan dat u hem kent van zijn goede lessen over de Bijbel, en dat hij een goede leraar was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of hij van Assab afkomstig was, verklaart u van niet maar dat hij naar andere plaatsen ging om les te geven, en dat u nog les van hem heeft gehad in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Later tijdens het gehoor verklaart u nochtans uitdrukkelijk dat u nooit bijbellessen heeft gevolgd in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Over de twee andere door u voornoemde medegelovigen verklaart u dat ze leden van het kerkkoor zouden zijn geweest, dat ze van Assab afkomstig zijn, en werden aangehouden in 2009, maar dat ze overleden zouden zijn in detentie in 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). In de door u voorgelegde documenten over deze twee vermeende medegelovigen van u wordt nochtans vermeld dat deze twee vrouwen werden gearresteerd tijdens een gebedsdienst in Dekemhare; van Assab is geen sprake in de door u overhandigde documenten (zie administratief dossier). Bijgevolg kunnen de door u voorgelegde internetartikelen niets wijzigen aan de hierboven gemaakte bemerkingen aangaande uw asielrelaas aangezien er enerzijds niets in wordt vermeld over uw persoon, en aangezien uw verklaringen over de vermelde personen in de betreffende artikelen niet overtuigend zijn en zelfs enigszins inconsistent zijn.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit. U slaagt er niet in deze door u beweerde nationaliteit aannemelijk te maken, niet via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève

in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een “rapport ambtsberichten situatie Eritrea” toe.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel steunt verzoekster op de “*WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS - Schending van de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting en schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van artikel 48/3 en van artikel IA van de Conventie van Genève en schending van artikel 57/7bis en 57/7 ter Vreemdelingenwet*”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeksters asielrelaas is geheel gesteund op haar religieuze vervolging in Eritrea.

3.2. Verzoekster erkent dat ze “*geen identiteitsdocumenten kan voorleggen*” zodat ze haar nationaliteit niet aantoonst en aldus evenmin de grondslag van haar beweerde vervolging. Nochtans berust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

3.3. Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeksters bewering dat ze als volwassen vrouw nooit een identiteitskaart had, is strijdig met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie CEDOCA informatie, *Algemeen*

Ambtsbericht Eritrea, 22 september 2010, met update gedeeltelijk toegevoegd aan het verzoekschrift) waaruit kan blijken dat een volwassen vrouw in Eritrea steeds identiteitsdocumenten bij zich moet hebben. Tevens blijkt dat hieraan dermate veel belang wordt gehecht dat geregeld campagnes met reizende immigratiekantoren doorheen het land voor de afgifte van identiteitsdocumenten worden opgezet. Verzoeksters beweringen inzake haar leeftijd bij haar beweerde binnenkomst in Eritrea die moeten verschonen dat ze niet bekend is met de administratieve plichten die op haar moeder rustten, kan niet beletten dat ze zelf als volwassen vrouw, los van haar moeder, een legitimatieplicht had. Dat verzoekster geen identiteitskaart had terwijl ze beweerdelijk met haar moeder wel (negatief) bekend stond bij de Eritrese overheid, kan dan ook niet overtuigen. Verzoekster toont ook niet aan dat ze ongedocumenteerd kon wonen in Eritrea als dochter van een uit Ethiopië komende vrouw. Dit tast de geloofwaardigheid van haar beweerde nationaliteit grondig aan.

3.4. Verzoekster herhaalt en bevestigt haar asielrelaas zoals verklaard op het CGVS. Ze gaat niet in op de motieven van de bestreden beslissing tenzij dat ze volhoudt dat het niet onmogelijk is dat zij en "*haar moeder in Eritrea geen contact hadden met familie?*", dat ze haar vader niet kent en dat haar moeder vrijwillig naar Eritrea vertrok. Voorts herhaalt verzoekster dat haar moeder geen familie heeft in Addis Abeba en twee broers heeft in Eritrea met wie ze geen contact had en nooit ontmoet heeft. Verzoekster meent dat dit "*pure details*" zijn, die irrelevant zijn bij de beoordeling van een asielrelaas. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar asielrelaas geen elementen bevatten waaruit de waarachtige beleving van de voorgehouden feiten kan blijken. Ook indien verzoekster slechts zeven jaar was toen ze naar Eritrea vertrok dan kan dit niet beletten dat verzoekster, zij het door de ogen van een kind, herinneringen overhoudt aan een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Dat verzoekster niet hoorde dat ze met gedwongen gedeporteerden vertrok, noch door oorlogsgebied moest, kan de waarachtigheid van deze terugkeer slechts aantasten.

In het asielrelaas mogen ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verzoekster blijft bij een verhaal dat ze niet kan staven, noch kan toelichten. Verzoekster toont geen bijzondere bekendheid met de Pinksterkerk in Eritrea aan. Ze tracht met informatie over de arrestatie van enkele gelovigen haar relaas te staven terwijl deze verklaring leidt tot een fundamentele incoherentie met eerdere verklaringen inzake de wel of niet gevolgde Bijbelstudie en voorts strijdig zijn met de inhoud van het artikel inzake de afkomst van de gelovigen. Dergelijke *post factum* toegevoegde verklaringen wijzen op het opbouwen van een asielverhaal. In zoverre verzoeksters moeder immers werd gearresteerd in een kerk, dan kan ook verwacht worden dat ze dit heeft besproken met medegelovigen in Eritrea of dat deze naar haar toekwamen. Dit kan echter niet blijken uit haar verklaringen. Ook in België heeft verzoekster deze, voor haar ingrijpende, gebeurtenis niet aangeklaagd bij de Pinksterbewering met wie ze in België geen contact zocht (zie CGVS-gehoor p. 14).

3.5. Verzoeksters kennis van haar leefomgeving blijft tevens theoretisch. Indien verzoekster de namen kan geven van elementen uit haar stad waarmee ze geen band had, dan kan hieruit blijken dat ze voldoende verstandig is en dus in staat moet zijn om haar directe leefomgeving te beschrijven en voldoende spontaan toe te lichten zodat hieruit kan blijken dat ze inderdaad in Assab heeft verbleven. Dit is niet het geval. Telkens wordt ingegaan op het eigenlijke leven, verklaart verzoekster dat ze geen vrienden heeft, ze niet buiten de stad kwam, ze geen Bijbelstudie volgde, ze geen familie had en slechts als huishoudster werkte. Voorts kent ze haar geloofsgemeenschap niet want na 2004 "*Ik bad alleen op de plaats waar ik werkte*". Verzoekster kan niet ernstig beweren dat ze kan opgroeien in een gemeenschap en een wijk zonder ook maar bekend te zijn met de dagelijkse kwesties die de mensen bezighouden, zoals ook de militaire dienstplicht. Evenmin kan worden verklaard waarom verzoekster niet de Eritrese benaming van een stadsdeel kent waar ze zich moet registreren maar wel de Ethiopische naam aangeeft (zie CGVS-gehoor p.17). De CGVS kon dan ook terecht besluiten dat verzoekster niet aantoonde uit Eritrea afkomstig te zijn.

3.6. Hoe dan ook, verzoekster is geboren in Addis Abeba uit een moeder die (toen) de Ethiopische nationaliteit had nu Eritrea nog niet onafhankelijk was in 1992, de Eritrese nationaliteit onbestaande was en verzoekster niet betwist dat haar moeder uit het toenmalige Ethiopië was. Verzoekster had dan ook de Ethiopische nationaliteit bij haar geboorte. Ze toont niet aan, noch maakt ze aannemelijk dat ze (of haar moeder) afstand deed van deze nationaliteit en de Eritrese nationaliteit heeft aangenomen. Integendeel verzoekster stelt zelf dat ze geen Eritrese identiteitskaart had zodat ze dus niet

ingeschreven was in Eritrea. Voorts maakt ze niet aannemelijk bekend te zijn met Eritrea zodat haar aanwezigheid in dat land evenmin aannemelijk is. Aldus kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit, noch aan haar hierop gesteunde asielmotieven die dan ook geen bestaansgrond hebben. Verzoeksters neergelegde fotokopie van een Ethiopische geboorteakte waarbij gesteld wordt dat verzoekster van Eritrese nationaliteit is, kan het ongeloofwaardig asielrelaas niet herstellen. Immers de Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden en andere objectieve criteria waaruit blijkt dat ze in het bezit moet zijn van een Eritrese identiteitskaart. Ten slotte kan niet worden ingezien hoe de Ethiopische overheid zonder concreet gegeven – verzoekster was nooit ingeschreven in Eritrea – zou kunnen vaststellen dat verzoekster van Eritrese nationaliteit zou zijn. Het stuk komt dan ook voor als een complaisancestuk voor onderhavige procedure gefabriceerd.

3.7. Verzoekster beperkt zich voorts tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Het eerste middel is ongegrond.

4. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de "*schending van art. 48/4 door weigering van de subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoekster*".

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Derhalve dient te worden vastgesteld dat gelet op wat voorafgaat verzoeksters voorgehouden Eritrese identiteit en nationaliteit bedrieglijk voorkomt en dat er dan ook geen afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

4.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK